

Barre grond

Van Claire McGowan verscheen eveneens bij
Ambo|Anthos *uitgevers*

Verloren

Claire McGowan

Barre grond

Vertaald door
Els van Son

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 414 2386 3

© 2014 Claire McGowan

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Els van Son

Oorspronkelijke titel *The Dead Ground*

Oorspronkelijke uitgever Headline Publishing Group

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Stephen Carroll / Trevillion Images

Foto auteur © Alan Harbord

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Stav Sherez, *il miglior fabbro*

PROLOG

Ballyterrin, Noord-Ierland

1993

Het begint met het allerkleinste: het kloppen van je hart. Als alles om je heen pure horror is, focus je daarop. Het leven. Je hartslag. Je focust en houdt vol.

Het is vreemd. Na het telefoontje word je overrompeld door een plotselinge angst en je snapt niet waarom. Je zit al vanaf 1972 bij de politie, je hebt de heftige jaren van de *Troubles* meegeemaakt, de strijd tussen de aanhangers van de Engelse regering en de voorvechters van de Ierse republiek, de Unionisten en de Nationalisten, de protestanten en de katholieken, de Britse militairen en de IRA. Je hebt dingen meegemaakt die nog erger waren dan je afgrijselijkste nachtmerries. Een kind in een opgeblazen friettent, het geld nog vastgeklemd in het afgerukte handje op de vloer. Een schietpartij in een pub, overal glasscherven en klodders hersenen en de countrymuziek nog vrolijk schetterend uit de jukebox. Het slachtoffer van een brandbom, een vrouw, haar huid als een losse sjaal om haar lichaam. Ja, je hebt veel gezien, meer dan je ooit dacht aan te kunnen, meer dan waarmee je dacht te kunnen leven. Maar je leeft ermee. Het is slikken of stikken. Maar dit telefoontje, het overspoelt je met een haast misselijkmakende angst.

Het komt in de vroege uren van de ochtend, zo gaat het altijd met de allerergste telefoontjes. Na zoveel jaar ben je direct wakker en leg je het toestel zonder nadenken het zwijgen op om Margaret niet te wekken. Maar ze verroert geen vin. Haar rug is een onwrikbare muur naast je. Je staat naast je bed en in het pikkedonker van

voor de dageraad trek je struikelend je broek aan. Even blijf je staan voor de deur van de kamer van je tienerdochter, ze is diep in slaap en ademt zwaar. *Alstublieft God, laat haar hier gewoon doorheen slapen en er nooit iets over horen.* Om je twee vrouwen in huis niet wakker te maken trek je onder aan de trap je laarzen pas aan, na snel een droog stuk toast in je mond te hebben gepropt. Je slurpt je thee te snel naar binnen en brandt je mond – de rest van de dag voel je steeds met je tong aan het pijnlijke plekje op je lip.

Een schim boven aan de trap. Margaret, haar gezicht bleek in een wolk rode haren. Haar stem klinkt moe. ‘Wat is het ditmaal?’

Je kunt het haar niet vertellen. *God verhoede.* Je kunt haar niet vertellen dat er net een man is gevonden, een miezerig oplichtertje, in een moeras in Loth. Een man zonder achterhoofd, dat is eraf geschoten. Je kunt haar niet vertellen dat je nu naar een boerderij moet om dat aan de vrouw van de dode mee te delen. Je kunt het haar niet vertellen. Het is Margarets grootste nachtmerrie dat dit jou zal overkomen en je nooit meer thuis zult komen. Ze dringt er al jaren op aan dat je je baan opgeeft, iets anders gaat doen. Maar wat valt er te doen? Wat? ‘Ik moet vroeg beginnen,’ mompelt je. ‘Tot later, lieverd.’

Ze blijft even staan alsof ze nog iets wil zeggen, maar dan kijkt ze weg. Het is het laatste wat je ziet, die witte ovaal, zwevend boven de balustrade. Later, als alle herinneringen aan haar helemaal zijn vervaagd, zul je je best doen om dat moment op te roepen: haar gezicht die dag in de ochtendschemering, haar stem schor en droog, hoe ze zich omdraait en voor altijd verdwijnt in de duisternis.

Je rijdt door lege straten. Er stijgt een winterse nevel op van de verlaten wegen, je adem is een vlaag mist. Het is oktober en tot acht uur donker. De weg naar de boerderij is zwart, de lucht kleurt rood in het oosten. ‘Morgenrood, water in de sloot,’ zal je dochter dadelijk zeggen als ze over een uur opstaat om naar school te gaan. Zelfs het vee lijkt nog te slapen, er beweegt nauwelijks iets op de velden die doornat zijn van de dauw. Bob Hamilton is er al en heeft een nerveuze nieuwe agent bij zich. Hun auto staat aan het begin van de oprit.

Bob stapt uit als hij je ziet en stampt met zijn voeten tegen de kou, de adem komt in wolkjes uit zijn mond. Brigadier Bob is hij nu en dat zul je weten ook. Natuurlijk heeft hij promotie gemaakt. Natuurlijk krijgt de loyale Orangist promotie en jij niet, de protestant krijgt in Noord-Ierland toch altijd voorrang op de katholieke vreemde eend in de bijt? Dat weet je toch? Nergens voor nodig om je daar iets van aan te trekken.

Aan de andere kant van het erf staat Mick Quinn van de Gardaí tegen zijn oude gedeukte Ford aan geleund, die je die ochtend wakker belde met het nieuws. Hij staat een eind van Bob vandaan geparkeerd – die eeuwige onzichtbare scheidslijn tussen de partijen – en rookt een sigaretje in de kom van zijn hand. De guards werken in het Zuiden, aan de andere kant van de grens, in de republiek Ierland, waar het lijk van de echtgenoot is komen bovendrijven, maar jullie territoria lopen in elkaar over en dit soort telefoontjes in de vroege ochtend komt vaker voor dan beide kanten lief is.

Mick is een lange goedlachse vent met blond haar, maar vanmorgen ziet hij voornamelijk zo wit als een doek. ‘PJ,’ begroet hij je.

‘Mick. Ga je naar binnen?’

‘Niet ons gebied, jongen. Dus ga je gang.’

Je bent hier officieel in het Noorden, dus is het een zaak voor jullie. Maar desondanks had je liever gehad dat de Ier met je meekwam, in plaats van die nietszeggende klote-Bob, met zijn rode, zure kop, om maar te zwijgen over dat groentje van een agentje dat er nu al uitziet of hij op het punt staat in zijn pet te gaan kotsen. Je loopt met zware stappen naar hen toe.

‘Heb je al aangeklopt?’

Bob knikt. ‘Geen antwoord.’

‘Is ze niet thuis?’

‘Nee, maar...’ Bob aarzelt. ‘Haar zus heeft haar steeds gebeld. En toen heeft ze blijkbaar uiteindelijk naar ons gebeld om te zeggen dat de telefoon niet werd opgenomen. Ze wilde dat we hier gingen kijken.’

Jezus. ‘Wanneer?’

Schoorvoetend: ‘Drie dagen geleden.’

‘Is ze hier al drie dagen in haar eentje? Wat hebben ze met haar gedaan?’ Je weet dat de echtgenoot door de IRA is gepakt. Het heeft er alle kenmerken van. Hij zal wel informant zijn geweest, of hen in de weg hebben gelopen wat betreft drugs of wapens, of misschien heeft hij helemaal niets gedaan en alleen de verkeerde persoon tegen de haren in gestreken. Dat gebeurt voortdurend. Maar de vrouw. Ze moeten haar iets afgrijselijks aangedaan hebben als ze al drie dagen de telefoon niet opneemt.

Je hart begint te bonken. *Focus, focus.* ‘We moeten naar binnen.’

‘Er is nog iets.’

‘Wat?’ *Jezus, Bob, zeg het, schiet op!* Er ligt een vrouw achter die donkere ramen en wat haar ook is aangedaan, ze is in ieder geval niet in staat om een telefoontje van haar zus te beantwoorden. Ze wisten het verdomme al drie dagen, drie hele dagen, voordat het lijk van haar man in het moeras kwam bovendrijven! En niemand heeft ook maar iets gedaan!

‘Ze is zwanger. Zeven maanden, zei de zus.’

Focus.

Een paar flinke trappen en de deur versplintert. ‘Mijn god!’

Bob krimpt in elkaar bij jouw godslasterende woorden, maar wordt dan ook lijkbleek. Het agentje staat te kokhalzen boven een bloemperk. Je knijpt je neus dicht. Het ruikt zoals je verwacht na drie dagen. Bloed, pis en iets ergers, een afschuwelijke vleesachtige stank die in iedere porie lijkt door te dringen.

‘Mevrouw Rourke?’ Je stapt de gang binnen, er ligt vloerbedekking en aan de muren hangen foto’s van een gezin. Trouwfoto’s. Gelukkig glimlachende gezichten. ‘Hallo?’ Je loopt de woonkamer in en ziet dat het er een puinhoop is: omgevallen stoelen, het tv-scherm is door een laars aan gruzelementen getrapt. De keuken is klein en ligt naast de woonkamer achter een matglazen deur. Je kunt er iets doorheen zien, een donkere vorm. De stank komt daarvandaan.

Julie blijven staan, alle drie, Bob en jij en dat arme jonge agent-

je van nauwelijks twintig. Kevin, dat is zijn voornaam. Pas een maand in dienst. Dan dringt het tot je door dat jij blijkbaar degebent die die deur open gaat doen en moet zien wat erachter ligt. Je loopt erheen.

Op het eerste gezicht lijkt het op een verminkte hoop vlees. Je voeten plakken aan de vloer door het bloed dat zich over het zeil heeft verspreid. Het is benauwd, alsof alle zuurstof is verdwenen, en zo koud dat je je eigen adem ziet in de stinkende lucht. Je buigt je naar het lichaam toe, naar wat daarvan over is. 'Mevrouw Rourke?'

Ze is dood. Dat moet wel met al dat bloed. Haar gezicht is tot moes geslagen, een soort rode pulp, haar kleren zijn zwart, doorweekt met bloed. En haar buik is... nee, jeezus, het is zelfs nog erger. Die bloederige prop op haar buik is haar baby.

De baby is paars, de kleine oogjes zijn dicht. Het kindje zit nog aan de vrouw vast met een blauwe navelstreng en ligt zo te zien volkomen uitgeput op haar. Eén hand van de vrouw is bedekt met geronnen bloed en je ziet dat ze heeft geprobeerd door haar eigen huid heen te klauwen. De andere hand is boven haar hoofd gestrekt en met handboeien vastgemaakt aan het handvat van een la. Je begrijpt wat er is gebeurd. Ze is in elkaar geslagen en daarna opgesloten in deze keuken. Drie dagen lang. In die tijd is haar baby gekomen en was er niemand, helemaal niemand, om haar te helpen. Er ligt een mes naast haar, bebloed, en je beseft wat ze heeft gedaan om het kind te bevrijden uit de gevangenis van haar eigen lichaam. Een meisje. Je zou het kleintje het liefst bedekken met je eigen uniformjasje.

'Kevin!' Je schreeuwt naar de agent. 'Niet binnenkomen, jongen, niet kijken! Haal Mick. Bel een ambulance. Er ligt hier een dode vrouw met een doodgeboren kindje...'

Je hoort iets en je draait je om. Er vormt zich een belletje spuug tussen de gesprongen lippen van de vrouw. 'Mevrouw Rourke? Mijn god, ik dacht dat ze...'

'Nee... nee...' De vrije hand tast naar de baby. 'Niet dood... nee...'

‘Het spijt me, mevrouw, ze is helaas gestorven. Het spijt me...’

Het lichaam van de vrouw spant zich even en zakt dan terug in de plas van haar eigen bloed. Haar slappe hand glijdt levenloos van het gladde, met bloed bedekte hoofdje van het kind en je voelt in haar vochtige hals naar de hartslag. Niets. Niets. In je eigen borstkas bonkt je hart steeds harder en het herinnert je eraan dat je nog steeds leeft en dat deze bloederige keuken met z'n formicakastjes je bij zal blijven tot de dag dat je zelf het moede hoofd neerlegt en sterft.

Je wist zeker dat de vrouw zou overlijden. Het kon niet anders. Ze had dagenlang in die vrieskoude keuken liggen bloeden op het zeil, alleen al door het vochtverlies had ze moeten uitdrogen en sterven. Dan was ze het arme kleintje dat uit haar lichaam was geboren achternagegaan. Maar je zit nu al uren in het ziekenhuis te wachten en er is niemand naar je toe gekomen met de overlijdenspapieren zodat je die kunt ondertekenen. Je vraagt je af of Margaret gelijk heeft en er iets in je is verhard, iets is gedood.

Bob is naar het bureau om het onderzoek op te starten. Dat zal weinig opleveren. Je kunt het toch niet aan een specifieke groep klootzakken toeschrijven. Natuurlijk heeft niemand iets gezien en als de mensen aan wie je vraagt of hun iets is opgevallen horen dat je een katholieke achternaam hebt, kijken ze je aan alsof ze willen zeggen: verrader, onderkruiper, ze moesten j'ou omleggen. Het was nog een geluk dat het lichaam van die man überhaupt was gevonden en God weet dat het heel erg is als je jezelf nota bene gelukkig prijst wanneer je een lijk met een stuk uit zijn achterhoofd vindt, liever dan in plaats daarvan weer een naam te moeten toevoegen aan de lijst met vermisten. Je weet exact hoe het is gegaan met Brian Rourke: zijn zwangere vrouw in elkaar geslagen, het huis vernield, een zak over zijn kop getrokken zodat hij niks kan zien en naar buiten, naar de auto. Het geluid van zijn eigen ademhaling. De rit naar een afgelegen plek. Een mars in het donker. Knielen op de grond en een pistool tegen de achterkant van zijn hoofd. Een schot... En zijn vrouw was intussen hoogstwaarschijnlijk ook dood, het hele gezin weg in één avond.

Maar terwijl je je pet langzaam ronddraait in je handen en ziet hoe de wijzers van de klok heel traag voortkruipen, komt er een dokter aanlopen. Iedereen in de wachtkamer kijkt met een matte maar hoopvolle blik op, maar de dokter komt naar jou toe. Een vrouw in een blauw operatieschort, moe en verformfaaid. Er zijn bloederige afdrukken van een hand op het schort te zien – van haarzelf of van iemand anders?

‘Rechercheur Maguire.’ Achter haar brillenglazen wrijft ze in haar ogen. ‘Ik ben bang dat het kind dood is, zoals u al dacht, het is waarschijnlijk dood geboren. De moeder is in elkaar geslagen en dat moet de weeën hebben opgewekt.’ Je knikt en verwacht te horen dat ze alles wat ze maar konden voor de moeder hebben gedaan, maar...

‘Ze zal voorlopig geen vragen kunnen beantwoorden, maar als ze wakker wordt kunt u kijken of ze de daders kan identificeren. Ze moet ze hebben gezien, zelfs als ze bivakmutsen droegen.’

‘Ze leeft?’

De dokter knikt vermoeid. ‘Ik weet niet hoe, maar ja, ze leeft. We denken dat het kindje gisteren geboren is. De moeder moet hebben beseft dat de baby het niet goed maakte door alle klappen en geprobeerd hebben – eh, het lijkt erop dat ze heeft geprobeerd een keizersnede bij zichzelf uit te voeren. En die had nog succesvol kunnen zijn ook, als u eerder ter plaatse was geweest. Ik vermoed dat ze een medische opleiding heeft. Het was een ruwe incisie, maar wel op de juiste plek.’

Je denkt aan je eigen kind, veilig thuis. *Alstublieft God, veilig thuis.* Ooit een rood pasgeboren wurm dat wriemelde als een jong hondje. ‘Kan ze nog kinderen krijgen?’

‘Ik vrees van niet.’ DOKTER ALISON BATES staat op haar naamplaatje, geen naam uit deze buurt en ook aan haar accent is te horen dat ze niet van hier is; Engelse waarschijnlijk. Ze vervolgt: ‘Ze bloedde zo dat ik haar baarmoeder heb moeten verwijderen. Maar ze zal het in ieder geval overleven.’

‘Weet ze het?’

De dokter aarzelt. ‘Ik heb het haar verteld, hoewel ze erg suf is. Ze... eh... we hebben haar in bedwang moeten houden, ze was

heel erg van streek. Ze heeft iets kalmerends gekregen.’

De dokter laat zich in de stoel naast je neervallen. Een kleine vrouw met donker haar. Ze lijkt zich over te geven aan haar vermoeidheid. ‘Ze leeft.’

Je kunt het niet bevatten en even vraag je je af of het niet beter was geweest als dat niet zo was, als haar leven was geëindigd en ze weer bij haar kindje en haar man kon zijn – als je in dat soort dingen gelooft, tenminste. Zelf ben je daar tegenwoordig niet zo zeker meer van.

‘Ja.’ De dokter wrijft over haar gezicht, haar nagels zijn kort en besmeurd met bloed. ‘Ja.’

Het voelt niet als een succes, voor jullie allebei niet, jullie die hebben gevochten om haar te redden. Dan gaat de pieper van de dokter af en springt ze op. Ze mompelt een verwensing en rent naar het einde van de gang waar het opeens een drukte van belang is. Haar voeten roffelen ritmisch over de tegelvloer en dan is ze verdwenen.

Niet wetend wat je anders moet doen ga je naar huis, stijfen tot op het bot vermoeid, plakkerig van het bloed van de vrouw en de stank van verrotting in de keuken. Je ziet steeds de baby voor je, haar vlekkerige paarse huid, als een vogeltje dat uit het nest is gevallen – iets wat een mens niet zou mogen zien. *Vroegtijdig weggerukt*. De woorden komen opeens in je hoofd op, je bent ze tegengekomen in het huiswerk van je dochter. Ze doen *Macbeth* in de Engelse les, dat is het. *Vroegtijdig weggerukt*.

Je parkeert je Volvo in de straat waar je woont en merkt verbaasd op dat de gordijnen niet gesloten zijn. Het is zes uur ’s avonds, allang donker en Margaret heeft er een hekel aan de gordijnen open te laten, bang voor mensen die ‘naar binnen loeren’. Je opent de deur met je sleutel. Je dochter zit in haar bruine schooluniform aan de tafel en kauwt afwezig op haar pen zoals tieners dat doen, haar huiswerk ligt verspreid om haar heen. Haar rode haar zit in de war en het valt je op dat ze geen radio of televisie heeft aangezet, ongewoon voor haar.

‘Waar is mama?’ Het is koud in de keuken, er staat geen eten op het fornuis. ‘Paula?’

Je dochter slaat haar ogen naar je op en voor de tweede keer die dag voel je een steen in je maag. ‘Ze was er niet toen ik thuiskwam,’ zegt Paula. Haar stem verraadt paniek, paniek die ze duidelijk al onderdrukt vanaf het moment dat ze thuiskwam uit school. ‘Ik dacht dat jij wel zou weten waar ze is. Ik dacht dat jij dat wel wist.’

Mijn hart, denk je vreemd genoeg. *Focus op je hart*. Het bonkt in je borstkas als de roffelende voeten van de dokter die door de gang rende. Een, twee, een, twee. Rennend voor een leven.

I

Ballyterrin, 2010

‘Jezus christus!’

‘Sorry! O, mijn god, sorry!’ Paula liet haar hoofd op de vergadertafel neerzakken waaronder ze net – over de schoenen van haar meerderen – had overgegeven. Brigadier Bob Hamilton en inspecteur Guy Brooking waren allebei geschrokken opgesprongen toen ze midden in een onderzoeksbespreking kokhalzend voorover leunde.

‘Het geeft niet, Paula,’ reageerde Guy ongemakkelijk, terwijl hij zijn dure brogues wegtrok van de natte plek op de versleten grijze vloerbedekking. ‘Gaat het?’

Ze voelde zweetdruppels op haar voorhoofd. ‘Eh, ik weet het niet. Ik moet iets verkeers hebben geeten.’

‘Waarom ga je je niet even oprispen? We moeten trouwens toch vertrekken over een minuut of vijf.’

‘Oké.’ Ze sleepte zich de vergaderruimte uit, terwijl haar maag zich nog een keer omdraaide en ze Bob Hamilton ontsteld hoorde zeggen: ‘Ze heeft mijn schoenen helemaal ondergekotst! Helemaal ondergekotst!’

Paula vluchtte naar de damestoiletten en hing daar boven de wasbak tot het wegtrok. Trillend gooide ze koud water in haar gezicht en probeerde de zure smaak in haar mond weg te spoelen. Ze had de afgelopen maand elke ochtend overgegeven, maar dit was de eerste keer dat het op het werk gebeurde én de eerste keer dat iemand het had gemerkt. Ze wist bijna zeker dat haar vader, bij wie ze in huis woonde, wel iets doorhad – als voormalig politie-

man ontging hem weinig – maar tot nu toe had hij er niets over gezegd.

Paula tilde haar dikke grijze trui op en bekeek haar buik in de spiegel van het damestoilet. Nog steeds plat. Maar niet lang meer, tenzij ze de beslissing nam en gauw ook. In gedachten telde ze terug. *Wist ik maar zeker wanneer. Of beter gezegd: met wie.*

De deur ging open en Paula trok haar trui vlug omlaag.

‘Paula, gaat het?’ De informatie-analiste, Avril Wright, was de enige andere vrouw van de unit Vermiste Personen, een klein, wat onduidelijk team dat was opgezet in het Noord-Ierse stadje om oude vermissingszaken van zowel ten noorden als ten zuiden van de grens opnieuw te bekijken, teneinde na te gaan of er nieuwe feiten konden worden gevonden om het onderzoek te heropenen. Veel onderzoeken waren gestrand vanwege het feit dat de Noord-Ierse Royal Ulster Constabulary, de RUC, en de Ierse Gardaí nou niet bepaald soepel hadden samengewerkt in het verleden. En daarbij had de unit sinds kort óók de taak om het onderzoek bij een nieuwe vermissing te leiden – iets wat op dit moment, spijtig genoeg, het geval was.

‘De baas heeft me hierheen gestuurd om te kijken hoe het met je is.’

Avril zag er zoals gewoonlijk fris en op-en-top uit, in een blauwe keurig gestreken blouse met een kokerrok eronder. Paula voelde zich klam en kreukelig. ‘Het gaat wel.’

‘Wil je niet liever naar huis?’

‘Nee, nee, niet als we zo’n grote zaak hebben als nu.’

Avrils knappe gezichtje vertrok. ‘Ik snap niet wie er nou tot zoiets in staat is. Een baby’tje!’ zei ze somber.

Paula keek in de spiegel naar haar eigen bleke gezicht. Dat wist zij wel. Het was het ergste onderdeel van haar werk als forensisch psycholoog: het bedenken wat voor iemand zo’n afgrijselijke misdaad zou begaan – en waarom. In de geest van de daders binnendringen, hun gedachten begrijpen. Men beweerde dat je door te begrijpen ook kon vergeven, maar daar was Paula niet van overtuigd.

‘Kom.’ Ze veegde een paar slap hangende plukken haar uit

haar gezicht. 'Zo zullen we hem in ieder geval niet vinden, hè?'

Toen ze uit de wc's kwam, zag ze Guy door de glazen wand van de vergaderruimte in zijn dure grijze pak op zijn knieën zitten. Hij depte met een prop keukenpapier de kotsvlek op, zijn blonde haar viel erbij over zijn voorhoofd. Guy, vroeger een hoge pief bij de Metropolitan Police in Londen, was een paar maanden eerder naar Noord-Ierland gekomen om de unit te leiden en had zich meer doen gelden dan iedereen had verwacht. Hij had zelfs Paula uit haar baan in Londen weten los te weken, zodat ze terugkeerde naar haar gevreesde geboortestad. Oorspronkelijk was het de bedoeling geweest dat ze maar voor één onderzoek overkwam, maar dat was al weken geleden op een dramatische manier geëindigd en nu, een maand voor Kerstmis, zat ze nog altijd hier. Haar hand gleed nogmaals over haar buik. *Ik móét het hem vertellen. Shit. Ik kan het niet. Niet vandaag. Niet nu er zo'n grote zaak is binnengekomen.*

'Ga je mee naar het ziekenhuis?' Gerard Monaghan, een van de rechercheurs die aan de unit was toegevoegd, hield haar jas op. Hij was uitgeleend door de PSNI, de Police Service of Northern Ireland oftewel de reguliere politie. 'Door die klotesnieuw zit het verkeer helemaal vast. Fiacra is de auto aan het uitgraven.' Fiacra Quinn was het laatste lid van hun team, een jonge garda uit Dundalk, die erbij was gevraagd omdat hij uit het Zuiden kwam.

Focus, Maguire. Focus. 'Ja, ik kom.'

Paula was er al lang van overtuigd dat er in het Ballyterrin General Hospital nooit iets goeds kon gebeuren. Het was het ziekenhuis waar ze in de jaren negentig naartoe had gemoeten omdat er twee lijken waren gevonden die naar het mortuarium daar waren overgebracht, de lichamen van dode vrouwen van wie het vermoeden bestond dat één misschien haar vermiste moeder was. Het ene lichaam was aangespoeld op het strand van Wexford, het andere opgegraven uit een riool tijdens bouwwerkzaamheden. Twee keer had Paula in haar bruine uniform de tocht van school naar het ziekenhuis moeten maken om haar vader daar in het mortuarium te treffen. Beide keren was het de rit, die ze met haar handen tus-

sen haar trillende knieën geklemd in de auto van de een of andere onderwijzer of onderwijzeres maakte, niet waard geweest. Er was nooit een spoor van Margaret Maguire gevonden. Ze stond in Paula's geheugen gegrift zoals ze was op de dag dat ze verdween: in haar wollen ochtendjas bezig de keuken op te ruimen, terwijl Paula met slaperige ogen en een mond vol cornflakes de deur uit was gegaan naar school. Ze was net dertien en had haar moeder nauwelijks gedag gezegd. Waarom zou ze ook – Margaret Maguire had elke dag als ze thuiskwam uit school op dezelfde stoel met een pot thee op haar zitten wachten.

Het Ballyterrin General Hospital was ook de plek waar Paula op haar achttiende naartoe was gebracht om haar maag te laten leegpompen omdat ze de inhoud van het medicijnkastje naar binnen had gewerkt. Maar dat was net zo goed Aidans schuld. Toch? *Nee! Nee, Maguire!* Hoe woedend ze ook op hem was, dat kon ze alleen zichzelf verwijten, niet hem.

‘Waar gaan we heen?’ Ze hadden de auto op het bevroren grind van de parkeerplaats bij het ziekenhuis achtergelaten en nu probeerde Paula Guy bij te houden, die haastig door de dubbele deuren van de tweede verdieping stoof. Ze beseftte te laat welke afdeling daarachter lag. *Mijn god, wat ben ik toch een stommerd. De kraamafdeling! Uitgerekend vandaag.*

De afdeling was helemaal afgezet en het wemelde er van de geuniformeerde agenten. Het was begin december en de stad was die ochtend overvallen door sneeuwbuien die al vóór deze hele toestand een flinke chaos hadden veroorzaakt. Op de vloer in de overvolle gangen, vol met verwarde vrouwen in nachtkleding, boze mannen en nerveuze verpleegsters, lagen grijsachtige sneeuwresten te smelten. De wanden waren versierd met opzichtige kerstdecoraties, maar de sfeer was desondanks verre van feestelijk. Slap en misselijk liep Paula achter Guy aan, op haar zwartsuède laarsjes die nu al onder de natte smurrie zaten. Wanneer Guy in zo'n bui was, was hij niet bij te houden. Hij liep op het politiekordon af en toonde zijn badge. ‘Inspecteur Guy Brooking, unit Vermiste Personen. Laat ons erdoor, alsjeblieft.’

Nee, er gebeurde nooit iets goeds in het Ballyterrin General